

+eZine
of Modern Texts in Translation

November 2018

Filip Florian

translated into English by
MTTLC graduate

Ioana Agafiței

© MTTLC <http://revista.mttlc.ro/>

eZine
of Modern Texts
in Translation

Director
Lidia Vianu

ISSN 1842-9149

Issue 192
November 2018

Issue Editor
Cristina Drăgoi

© MTTLG
© The University of Bucharest

Fragments of prose
by **Filip Florian**

translated into English by
MTTLG graduate
Ioana Agafiței

Reviser:
Cristina Botîlcă

IT Expertise:
Cristian Vîjea
Simona Sămulescu

November 2018

Translation Café started in the year 2007, as the magazine of the MA Programme for the Translation of the Contemporary Literary Text (MTTLc), at the University of Bucharest.

The eZINE consists of translations by graduate students of MTTLc, as a prolongation of their activity in class. They are meant to give the graduates a taste of their future profession, and also to increase their sense of responsibility for a translation they sign under their own name.

The texts are translated from or into English, and belong to all literary genres – fiction, poetry, literary criticism, as well as the drama, the essay. The focus is on Modern Literature, broadly meaning the 20th and the 21st centuries: Romanian, British, and American among others.

<http://www.masterat.mttlc.ro/>
<http://revista.mttlc.ro/>
<http://www.editura.mttlc.ro/>

For comments or suggestions, please contact the publisher lidia.vianu@g.unibuc.ro

Fragments of prose by

Filip Florian

Translated into English by
MTTLC graduate

Ioana Agafiței

Toate bufnițele

Singur acolo, am descoperit obiecte care îmi scăpaseră până atunci: pendula din spatele valizei de piele, un covor înghesuit sub pat și un pick-up negru cu capac transparent, un model cehoslovac, înfășurat în ziare. M-am apropiat de birou, fiindcă pe el erau risipite tot felul de nimicuri, n-am cutezat să umblu în plicul cu fotografii, am dat cu ochii de o mulțime de medicamente, de o ascuțitoare veche cu forma unui fier de călcat, de o călimară și un stilou arămiu, de creioane și hărți alpine, de un compas, o lanternă și un set de baterii, de un teanc de cărți, dintre care cea de deasupra, cu titlul în engleză sau franceză, avea pe copertă un vultur urâcios, cu pieptul roșcat și aripile negre, cu un fel de barbă sub cioc. Le-am privit și pe restul, una câte una, și, indiferent de limba în care erau tipărite, se refereau doar la păsări, cuprinzând nenumărate schițe, poze și planșe despre migrații sau cuibărit. Din șapte, câte erau, patru descriau bufnițele, într-o varietate pe care n-o bănuisem. Am sperat, răsfoindu-le, că bărbatul din bucătărie era un savant care știa câte-n lună și-n stele și care, cu ochii căprui și pupilele neclintite, m-ar fi putut învăța să văd în întuneric. Sub ultima

All the owls

As I was there on my own, I noticed objects that I had overlooked: the grandfather clock behind the leather suitcase, a carpet that had been crammed under the bed and a black recorder with a transparent cover, a Czechoslovakian model wrapped in newspaper. I approached the desk because it was covered in all sorts of trinkets and I didn't nose around inside the envelope with photos. I came across many medicine boxes, an old pencil sharpener in the shape of a flat iron, an inkwell and a copper coloured pen— there were many pencils and mountain maps, a compass, a flashlight and a battery pack. There was also a stack of books, the one on top with a title in English or French and a vulture on its cover — a malicious bird with reddish plumage on its breast, black wings and a sort of goatee under its beak. I looked at the rest of the books in the stack, one by one, and regardless of the language they had been printed in, they were all about birds. They depicted countless sketches, photos and drawings about migrations or nesting. Out of the total seven, four illustrated a variety of owls I had never imagined. Leafing through them I hoped that the man in

carte, la fundul teancului, am găsit un caiet galben, gros, învelit în pânză. Cum mă obișnuisem deja să dau pagini, am deschis caietul și l-am cercetat. Am întâlnit un scris mărunț, ordonat, cu puține ștersături, am fost convins că sunt însemnările pregătitoare ale unui tratat, dar, după câteva rânduri citite, deși erau greu de descifrat, am înghețat la loc, ca și cum aș fi fost încă afară, la marginea pădurii. N-am uitat acele rânduri și n-o să le uit niciodată. Iar acum, după atâția ani, am șansa să înșir toată povestea, copiind-o atent, cuvânt cu cuvânt, fără să sar nici o virgulă. Iată:

the kitchen was a scholar who knew everything under the sun. I hoped that his hazel eyes and motionless pupils could even teach me how to see in the dark. Under the last book at the bottom of the stack, I found a yellow, thick notebook, wrapped in fabric. As I was already used to skimming through the pages, I opened the notebook and examined it. I discovered a small, neat handwriting, with few crossings-out. I was convinced these were the preliminary notes of a treatise, but, after reading a few lines I froze as if I was still outside, at the edge of the forest. I have never forgotten those lines and never will. And now, so many years later, I have the chance to write down the entire story, copying it carefully, word for word, without missing a single comma. Behold:

*

Memoria mea ruginește încet și e bine. Încă e bine. Nu-mi pasă de amintirile altora, nu depind de ele, iar la câte doctorii înghit în fiecare zi, sunt scutit măcar de lecitină. De la ploaia rece, care nici nu stă, nici nu se întetește, genunchii mă dor surd, parcă vor să-mi arate cum e soarta lucrurilor ruginite în întregime. Curios sau nu, mai degrabă nu, fagii desfrunziți din fața ferestrei par în înțelegere deplină cu genunchii mei. Sunt blegiți și uzi, nu foșnesc, i-a ajuns și pe ei bătrânețea. Noroc că soba e caldă, doar țin în viață un foc amețit, cu lemne verzi, ca pentru sfârșitul lui noiembrie. Și scriu, ce să fac, scriu, fără să mai folosesc alifia, fără să iau a patra pastilă și fără să las baltă bombardamentul american. Mă gândesc la prăpădul căzut peste București, atât, mai ales că am ceașca și ibricul de ceai alături. Ceaiul meu preferat. De cimbrisor. Neîndulcit.

De atunci, cel mai clar țin minte bâzâitul. Un bâzâit cumplit, aiuritor, ca și cum mii de albine mi-ar fi intrat în

*

My memory is slowly fading and it's quite alright. It's still alright. I couldn't care less about other people's memory. I am not dependent on them. And for the amount of medicine I take each day I can at least be spared the lecithin intake. Because of the cold rain, which is a steady drizzle, my knees are causing me a mild pain, as to show me that everything is deteriorating. Strangely or not, mostly not, the naked beech trees from outside my window are in a complete communion with my knees. They are wobbly and damp and aren't rustling. Old age has caught up with them. Fortunately the stove is warm and it keeps alight with a small fire made with green wood, as one would expect at the end of November. I am writing because what else can I do but write. I am not using the ointment anymore, not taking my fourth pill and not letting go of the memory of the American bombardment. I am pondering the disaster that fell on Bucharest, more so that beside me I have my kettle and my cup of tea - my favorite, breckland thyme tea. Unsweetened.

What I can remember from that time is the buzzing. A terrible, dazing buzz as if a thousand bees had flown into my

urechi. Nu-mi era frică de înțepături, îmi lipisem palmele de tâmpile, inutil, albinele zburau în voie prin capul meu, fojgăiau, zvâcneau și se loveau mereu de timpane. Credeam că au început să lege faguri și, cum din atâta vuiet așteptam să iasă și ceva bun, am sperat că o să-mi prelingă câțiva stropi de miere pe obraji. Nu s-a prelins. Abia sâmbătă seara, târziu, am fost sigur că roiurile lucraseră de zor, când mama m-a spălat într-un lighean smălțuit și mi-a curățat urechile cu smocuri de vată mici, răsucite pe bețe de chibrit. La sfârșit, a adunat fărâmițele de ceară și le-a pus în cutia rotundă, de metal, în care mai demult păstra bomboane mentolate. Pe capacul cutiei era scris "Jaqueline", iar mama a promis că într-o bună zi va topi ceara și va face din ea lumânări. Nu uit nici întinericul, unul palid și prăfos, înmuiat de dăre de lumină, șase, câte găuri de aerisire fuseseră date în capac. Stăteam chircit acolo, pe-o parte, după ce refuzasem să fiu așezat pe spate, ca să nu semăn cu unchiul Paul, iarna, lungit în coșciug. Valiza tremura la fiecare bubuitură, părea un butoi dogit rostogolit pe bolovani, iar eu vedeam cimitirul alb, groapa săpată ca la carte, maldărul de pământ ridicat pe zăpadă, sutanele preoților și hainele negre ale tuturor, florile și sicriul lăcuit, țurțurii agățați de brațul unui

ears. I wasn't afraid of the stings. I put my hands over my temples, but it was in vain. The bees flew about carelessly in my head, they were fussing, throbbing and constantly bumping into my eardrums. I thought they had begun to make honeycombs and I was hoping a good thing would come out of all this and honey would start dripping down my cheeks. It did not happen so. On Saturday, late at night when my mom washed me in an enameled wash basin and cleaned my ears with small cotton buds twisted on a match stick, I found out that the swarm had worked really hard. At the end she gathered the wax pieces and placed them in a round metal box in which she used to keep mints. On the lid of the box was written "Jaqueline". Mom promised that one day she would melt the wax and make candles. I also can't forget the pale and dusty darkness bathing in rays of light, six in total, representing the air-lines that had been punched through the lid. I was sitting on my side all curled up because I didn't want to look like uncle Paul who laid flat in his casket in the winter. The suitcase trembled at every bang and resembled an old barrel rolling down on rocks. I could imagine the white graveyard, the grave that would be dug up to perfection, the pile of dirt on the

înger bucălat, din piatră. Nu reușeam să mă mișc și, după un timp, m-am întrebat dacă mai respir. Cum nu-mi era clar dacă aerul intră sau nu în pieptul meu, am bănuț că moartea nu doare deloc și vine așa, ca o ceață pufoasă, în care te pierzi ușor. M-am ciupit de cot tare, foarte tare, m-a usturat al naibii și, tocmai când podeaua se zgâlțâia mai rău ca înainte, am fost sigur că trăiesc. Mama era lângă mine, nu în geamantan, nici n-ar fi încăput înăuntru, se întinsese alături, sub pat, cu o plapumă răsucită în jurul ei. Dacă plapuma făcută sul aducea cu o clătită uriașă și verde, mama, la mijloc, trebuie să fi arătat ca o dulceață de gutui.

Aș fi dat orice să scot o mână și s-o ciupestc și pe ea, dar era imposibil, așa că am început s-o strig disperat, până mi-am dat seama că nu mă aud. După cum strigam și mă clătinam în valiza de lemn, zic și eu, nu știu, e posibil să fi strigat și să mă fi clătinat la fel în burta maică-mii, cu o lună înainte să mă nasc, la cutremurul din '40.

În rest, timpul își pierduse măsura, minutele se

snow, the priests' cassock and everyone's black attire, the flowers and the lacquered coffin and the icicles hanging from the arm of a chubby angel's statue. I couldn't move and after a while I even wondered if I was still breathing. As it was unclear if the air was going in or out of my chest, I suspected death doesn't hurt at all and sneaks up on you like a fluffy fog in which you could easily get lost. I pinched my elbow hard and it hurt a hell of a lot and when the floor started shaking harder, I realized I was alive. My mom was next to me, but not inside the suitcase because she wouldn't have fit. She lay next to me, under the bed, with a blanket wrapped around her. She looked like a huge, green pancake wrapped in that blanket, which made her resemble quince jam.

I would have given anything to be able to take my hand out and pinch her too but it was impossible, so I started calling desperately after her, but quickly realized I couldn't hear myself. By the way I was screaming out and moving in the wooden suitcase one could possibly say that I was doing the same thing in my mother's womb a month before I was born, at the time of the earthquake in 1940.

As for the rest, time had lost its dimensions: minutes

umflaseră cât orele, secundele o luaseră razna și cucul din ceasul de perete, precis, fugise încotro se nimerise, căutând o scorbură sau un cotlon ferit. Pe urmă, treptat, casa a încetat să se zdruncine, albinele din capul meu s-au potolit, minutele au redevenit minute, secundele și-au regăsit cadența, cucul s-a întors și a cântat vlăguit o singură dată, iar vocile noastre s-au îngămădit una peste alta. Ca de obicei, glasul mai răgușit a răsunat ultimul și le-a acoperit pe celalalte, pentru că străbunicul fost artilerist, era cam surd și nu bănuia că oamenii pot fi altfel decât el. Opintindu-se împreună, Lili, mătușa Marieta și străbunicul au tras geamantanul de sub pat, au scos și plapuma verde făcută sul, ne-au lăsat pe mine și pe mama să respirăm, să ne luăm în brațe și să nu ne mai desprindem, să ieșim un pic din amorțeală și să ne înțelegem că s-a terminat. Când m-am uitat la ei, nu mi-a venit să cred ce culori aveau la față, ceva între albastruiul peștilor și albul făinei. Apoi, privind în jur ca printr-un geam murdar, am descoperit harababura din cameră. Dese și leneșe, particulele de praf păreau niște stropi minusculi, licăreau în lumină, dar nu acopereau puzderia de cioburi, cărțile căzute din bibliotecă, veioza răsturnată, ulciorul crăpat, narcisele risipite pe covor sau tabloul cel mare înfățișând

seemed like hours, the seconds had gone crazy and the cuckoo from the clock had for sure escaped in an unknown place looking for a hollow or a hidden gully. After that, step by step the house stopped moving, the bees from my head stopped their buzzing, the minutes went back to being minutes and the seconds found their rhythm. The cuckoo from the clock returned and sang wearily just once and our voices turned into a hubbub. As usual, the hoarse voice was heard last and covered all of the others because grandpa used to be an artilleryman and was slightly deaf and didn't think people could be different from him. Working together, Lili, aunt Marieta and great grandfather pulled out the suitcase from under the bed, took out the rolled up green blanket and let me and my mom breathe, embrace each other and not let go, shake our numbness and understand everything was over. When I glanced at their faces, I couldn't believe the array of colors they had on them—from a bluish fish tinge to a flour white. Then, looking around as if through a dirty window, I discovered the mess in the room. The dust particles were dense and slow and appeared like small droplets of water that were shining in the light. But they couldn't cover the broken glass, the books that

un chei al Veneției, ajuns și el pe dușumea, cu rama desprinsă la un colț. Deși una din grijile ei era să țină casa curată, Lili nu se îndemna să aducă mătura și fârașul. Stătea nemișcată, cu mâinile atârându-i pe lângă corp ca niște frânghii.

Doar afară, în curte, am zărit fumul de deasupra orașului. Un fum uriaș, mohorât, ca o revărsare de catran peste azuriul spălăcit al cerului. Iar în negreala din depărtare se încolăceau, de fapt, sute de fumuri unduitoare, groase, un fel de balauri care suflau flăcări pe cozi, nu pe guri, și care suiau în înaltul bolții, apucând-o spre miazăzi, în direcția soarelui, încercând să-l înghită. Chiar dacă norul gigantic, mai înfocat și mai întunecat decât toți norii, nu se apropia de noi, nu m-aș fi depărtat de mama pentru nimic în lume. Îi strângeam genunchii, îmi lipisem capul de șoldul ei, simțeam că din degetele care-mi treceau prin păr, din șoapte și din pluriile fustei se ridică un abur bun, care mă ferește de balaurii, fără număr.

fell off the shelves, the knocked down lamp, the cracked jug, the daffodils on the carpet or the big painting showing a pier from Venice. The painting ended up on the floor with a corner of its frame dangling open. Although one of Lili's responsibilities was to clean the house, she couldn't convince herself to bring the broom and the dustpan. She was sitting still and her hands were dangling from her body like ropes.

Only outside in the courtyard could I see the smoke rising above the city. A dark, big cloud like an oil spill covering the cerulean sky. In the distant darkness there were actually hundreds of thick, wringing trails of smoke that resembled dragons spitting fire from their tails and not their mouths. They were rising into the sky moving towards south in the direction of the sun, trying to swallow it. Although the gigantic, threatening and extremely dark cloud wasn't heading towards us, I wouldn't have let go of my mother for the life of me. I was hugging her knees, pushing my head against her hips. I felt that her fingers in my hair, her whispers and the pleats of her skirt were emanating a kind feeling that would protect me from the countless, mad dragons.

*

Bănuiam că dacă ești foarte înalt, așa cum era el atunci, vezi lucrurile și faptele de sus, ca din ceruri, iar ele ți se par mici, cumplit de mici, un fel de furnici. Apoi, presupunem că dacă ești slab, uscățiv, le percepi fără greutate, iar dacă ai și destule fire de păr alb, nu mai distingi culorile și intensitatea, toate sânt străvezii, privești dincolo de coajă, drept în miez, în miezul lucrurilor și faptelor. Mă rog, băteam și eu câmpii, când focul din sobă se întetise și când Emil încerca să afle dacă fusese o toamnă cu mult jir.

*

I suspected that if you were as tall as he was, you would look at things very differently as if you were looking down from heaven. Assuming you were thin and scrawny it would be easier to understand. And then again, if you had enough gray hair, you wouldn't distinguish colours and hues, everything would be translucent. You would be able to see beyond appearances, into the very heart of things and facts. I was just rambling while the flames intensified in the fireplace and Emil was trying to find out if there had been a fruitful autumn with plenty of beechmast.

*

Când am prins curaj, observând că timpul trece și el nu mă ceartă deloc, m-am apucat să turui despre ghebe. Le-am pomenit pe cele de pământ și de buturugă, pe cele de fag și de brad, pe cele mici, băloase, deja îmbătrânite, pe cele cenușii, maronii și roșcate, fiecare cu pielița aia firavă din piciorușului, i-am descris cum apăruseră cu nemiluita încă de la sfârșitul lui septembrie, cum ieșiseră o puzderie în octombrie și noiembrie, în rânduri noi, ultimul, deloc de lepădat, fiind acoperit de zăpadă abia în decembrie, când oamenii tot nu se săturaseră să le culeagă, deși umpluseră înainte saci întregi. Trebuie să fi vorbit cu aprindere, minute bune, iar în încheiere am mărturisit că mă topeam după bureții murați. Brusc, m-a cuprins o foame de lup, mai ales că, de la bucata de pâine, laptele și feliile de brânză de dimineață, uitasem complet să măncânc. A înțeles și Emil, pe loc, cu puteri de ghicitor sau vraci, și a adus din bucătărie o tavă rotundă, cu o jumătate de franzelă, niște caș, un borcan de zacuscă și un cuțit.

*

Noticing that time went by and he would not scold me at all, I plucked up my courage and started babbling about honey mushrooms. I mentioned those that grow on logs, oyster mushrooms, red pine mushrooms, and the small ones. The ones that were decomposing and mouldy, already aging, the grey ones, brown and auburn, each having that frail skin around the stipe. I described to him how they had been plentiful since late September, how a great many sprung out in fresh rows during October and November. The last crop appeared in December covered in snow and we didn't want to waste them. People could not get enough of them despite the sackful they had already carried home. I must have made a passionate argument for a couple of minutes and in the end I confessed that I was mad about pickled mushrooms. At that moment I became hungry as a wolf as I hadn't eaten since breakfast. And then I only had a piece of bread, some milk and some slices of cheese. I had completely forgotten to eat. Right then and there, Emil seemed to have understood too, as if he was a fortune teller or a healer, and he brought from the kitchen a round tray with half of loaf, some whey-cheese, a jar of vegetable stew and a knife.

*

Mă uitam des în calendarul bisericesc, pentru că mama, slavă Domnului, lipea an de an câte unul pe peretele din bucătărie, căutam datele scrise cu roșu și, mereu, când se apropia clipa, ne hotărām încotro să pornim. În duminicile obișnuite, cu liturghie și sărbători mici, cum erau Cuviosul David din Tesalonic, Sfântul Iachint, Sfânta Mare Muceniță Marina, Cuviosul Moise Etiopianul, Sfântul Vavila Episcopul Antiohiei, Cuviosul Eufrosin și altele asemenea, coboram în centru, la biserica albă, puțin înainte de prînz. Acolo, chiar dacă era plin de cerșetori care încercau să smulgă mila enoriașilor, exista un moment scurt, foarte scurt, în care puteam să ne facem treaba fără să stîrnim adunătura aia de zdrențăroși, ciungi și buboși. Șeful lor era unul Kunta, un țigan cu buze groase, înalt, burtos și șleampăt, poreclit așa încă de cînd era puradel, de pe urma unui serial de la televizor. Și Kunta stătea cu nările în vînt, de veghe, dar în prostia lui, tot morfolind cuvintele și pocindu-le cu ș în loc de s, era atent doar la năpîrliții din afara haitei, ca nu cumva să apară lupi pribegi și să-i încalce teritoriul. Nu băga el în seamă niște copilandri gălăgioși, care băteau mingea pe la poartă și-și așteptau o mamă, o bunică, o

*

I would often look through the ecclesiastic calendar because mom would stick one on the kitchen wall each year. Thank God! I would look for the dates marked with red, and, when the time came we would have to decide where to go. On the usual Sundays with High Mass and small celebrations like Saint David of Thessalonica, Saint Iachint, Saint Marina the Great Martyr, Pious Ethiopian Moses, Saint Vavila the Bishop of Antiochia, Pious Eufrosin and many others, we would go down to the white church in the center of the town some time before lunch. Even if the place would be packed with beggars trying to awake pity in the parishioners, we had a few minutes, and I mean just a few, to do our thing without drawing the wrath of the shabbily, crippled and pimped gang. Their boss was a guy called Kunta— a full-lipped, tall, pot belly and grubby Gipsy who got his name from a TV series when he was a young 'un. Kunta with his flared nostrils and stupidity was munching on the words and mixing up ș with s. He only kept watch for those outside the pack lest some wandering wolves would show up and invade his territory. He didn't mind the noisy kids who were playing ball while waiting for their

mătușă, ce se nimerea. Iar noi, cu planul învățat ca la carte, din ce în ce mai rutinați și iuți, nu scăpam din ochi ușa bisericii, așteptam minutele de după încheierea slujbei, când cerșetorii se buluceau în prag, pe trepte și lângă cutiile de tablă din pridvor, unde se aprindeau lumînările pentru vii și morți, ni se făcea sete, cumplit de sete, tuturor și înconjuram cișmeaua din mijlocul curții, acolo unde, Dumnezeu știe de ce, credincioșii aruncau o puzderie de bănișori prin grilajul de fier. Mecanismul funcționa ca un ceas elvețian, eu și Sandu scoteam șurubelnițele din buzunar, le vîram capetele printre două bare, a șaptea și a opta, fiindcă erau cele mai slabe, forțam într-o parte cât să facem pîrghie și să le depărtăm, Nițuș, Marcelică și Gabi ne acopereau din spate, chirăiau, se stropeau și rîdeau, iar Tudi, cu mâinile lui subțiri de sfînt bizantin și cu degetele lungi de pianist, curăța tot ce se adunase dimineața în cuva rotundă de beton, pînă la ultima lețcaie. Ne burdușeam buzunarele și, fără grabă, îmbrîncindu-ne după atîta udătură, sătui de cîtă apă băusem, ne întorceam la poartă, mai încingeam o miuță scurtă, ca și cum ne-am fi înnebunit după fotbal, apoi ne salutăm iubitor rubedeniile și ne luam tălpășița înspre parc. Cel mai mult ne plăcea latura de la răsărit, pentru că în zona aia de lângă gară și

mothers, grandmothers, aunts or whatever. We had a well thought plan and we were getting more and more specialised and agile. We would not lose sight of the church door while waiting for the sermon to be over, when the beggars would pile up in the doorstep, on the steps and next to the sheet-metal boxes from the porch where people would light candles for the living and the dead. We would get thirsty, terribly thirsty and gather around the drinking fountain in the middle of the courtyard, where God knows why the believers would throw a load of coins through the iron grill. Our strategy would work like a Swiss watch. Me and Sandu would take out the screwdrivers from our pockets and put their heads between the two bars, the seventh and the eighth, because they were the weakest. We would push the bars to the side for leverage and pried them open. Nițuș, Marcelică and Gabi had our backs. They would shout, splash water on each other and laugh. Tudi, with his thin, Byzantine saint hands and long pianist fingers, would clear up everything that was collected in the round concrete block, until the last dime. We would patiently stuff our pockets and elbow each other after the splashing. After quenching our thirst, we would play a little game of soccer

șosea, mai zgomotoasă, nu se oprea nimeni. Ne așezam pe două bănci puse față în față, vărsam purcoiul de mărunțiș la mijloc, pe pământ, sortam banii și-i număram, nu-i împărțeam, vroiam doar să știm cam cât am strâns, iar la final o luam ușurel către cofetăria de la parterul hotelului Carpați.

[...]

Cumpăram după pofta inimii și după buget, dar, oricât de jalnic ne-ar fi mers, tot primea fiecare o amandină, o negresă, un diplomat, o savarină sau o baclava.

[...]

Pe urmă, când ne regroupam lângă fântină, nu chiar imediat, așa, cam la jumătate de oră, Gabi își lua în primire soarta lui de martir și, deodată, vîrîndu-și degetele pe gît fără să-l vadă nimeni, vărsa de mama focului, ca să-i sperie și să-i scîrbească pe cei din jur, care zburau ca potîrnichiile. Aplecați deasupra apei ceva mai adînci de un metru, rece ca gheața, ne

pretending we were big lovers of this sport. After that, we would lovingly salute our kin and flee towards the park. We used to love the east side because the area close to the train station and highway was more noisy and no one would linger there. We would sit on two benches facing each other and spill the change somewhere in the middle of us, on the ground. We would sort and count the money but not divide it amongst us because we just wanted to know how much we had gathered. At the end of this process we would take a stroll to the pastry that was located on the ground floor of the Carpați hotel.

[...]

We would buy things to our hearts' desire and budget. But, even in our lousiest times we would still get an amandine, brownie, cake, rum baba or baklava.

[...]

After that, but not immediately, we would meet up at the fountain half an hour later and Gabi would accept his martyrdom fate and suddenly shove his fingers down his throat without anyone seeing him. He would vomit so convulsively that those around him, scared and disgusted, would flee like birds. Hovering over the ice cold water that was a little deeper

prefăceam că îl spălăm pe Gabi și îl îngrijim, îi tamponam fruntea cu o batistă, îi făceam vînt cu un ziar și, pe ascuns, lăsam să cadă în havuz magnetii mari, legați cu sfoară, îi tîram pe fund și-i scoteam încet, ca să nu se risipească prada. Se formau ciorchini frumoși de fise, ca strugurii brumării, îi culegeam sub luciul apei și îi scuturam în rucsacului Nițuș. După sărbătorile mari, era trai pe vătrai, deși ne copleșeau monedele alea de o sută de lei, cu Mihai Viteazul, care atîrnau ca plumbul și nu valorau mai nimic. Măcar trei zile, mîncam prăjituri pînă ne ieșeau pe nas.

Majoritatea cifrelor și literelor din calendarul ortodox erau tipărite însă cu cerneală neagră, așa că ne răminea un timp nesfîrșit pentru a cerceta și celelalte fețe ale verii. Nu ne păsa de arșiță, vînt, furtună sau ceață, întodeauna se ivea ceva de făcut. Deseori, ce plănuiam azi se năruia mîine și ce ne convenea tuturor acum năștea ditamai cearta mai tîrziu, dar asta era logica jocului, vrînd-nevrînd. Bunăoară, cînd culegeam zmeură pentru tanti Pia, care prefera să ne plătească pe noi decît să o cumpere din piață, se trezea Sandu să protesteze și să spună că

than a meter, we would pretend to wash Gabi and take care of him, dabbing his forehead with a handkerchief. We would make wind for him with a newspaper while thievishly lowering to the bottom the big magnets tied up with string. We would drag them on the bottom and slowly took them out so as not to drop the prey. There were beautiful bunches of coins, like ripe grapes. I would pick them from under the water and shove them into Nitsuș' backpack. After the big celebrations we lived the good life, although we were overwhelmed by those worthless one hundred lei coins with Mihai Viteazul on them, as heavy as lead. For at least three days we would eat so much cake until we were full to bursting.

However, most of the numbers and letters in the Orthodox calendar were printed in black ink. So, we had an infinite amount of time to explore the other wonders of summer. We did not care about the heat, the wind, the storm or the fog. There was always something to do. Often times what we planned for the day would crumble the following and what we all agreed on then would become the cause of a huge fight later on, but this was the way of the game, whether we liked it or not. For example, when we would pick raspberries for aunt

sîntem niște tîmpiți, fiindcă muncim ca sclavii pe plantație, în loc să dăm o lovitură adevărată. Iar Sandu, vrăjit mereu de comori, chiar și cînd dormea neîntors, nu se învățase minte nici în iarnă, cînd scormonisem degeaba după cufărul tîlharilor, nici în alte dăți, cînd se luase după zvonuri ciudate. Căscă gura la cai verzi pe pereți și, așa cum se lăsase prostit de nea Rică, poștașul, putea fi păcălit de oricine îi ghicea slăbiciunea. Atunci, vara, cînd orașul era cotropit de turiști și de negustori ambulanți, îl pusese pe jar un vînzător de cercei, mărgelile și medalioane, un tip mititel, cu barbă și beretă de pictor, care îi scăpase ceva cu intenție, ca și cum ar fi fost vorba de o frîntură dintr-o taină. Două cuvinte fuseseră de ajuns, *grote și smaralde*, ca Sandu să se aprindă din nou și să reînceapă să ne cicălească. Noi am răbdăm o săptămînă, în timp ce el, uimindu-ne pe toți, a trecut pragul bibliotecii orășenești și, fără să ia lepră sau malarie, a ieșit cu vestea că smaraldul nu e doar o piatră prețioasă, cum știe orice fraier, ci un mineral verzui, scilpitor, transparent, un silicat natural de beriliu și aluminiu, rudă cu acvamarina și heliodorul. Pe deasupra, ca să nu-și strice faima și să nu credem că s-a scrîntit, Sandu a șterpelit de la bibliotecă și o poză, o pagină smulsă dintr-un atlas.

Pia, who preferred to pay us rather than buy them from the market, Sandu would protest and say we were stupid because we worked like slaves on a plantation instead of hitting it big. And Sandu, who always dreamed about treasures, even when he was fast asleep, had not learned his lesson in the winter when he rummaged for the robber's trunk, or other times when he had let himself get caught up in rumors. He was on a wild goose chase and as he had been tricked by old man Rică, the postman, he could be fooled by whomever guessed his weakness. During the summer, when the city was surrounded by tourists and ambulant merchants, he was fascinated by earrings, beads and medallions. A small guy with a beard and a painter's beret, who had deliberately told him a secret as if it was a piece from a mystery, made his interest even more powerful. The words "caves and emeralds" had been enough reason for Sandu to get fired up again and begin to nag us. We tolerated his behavior for a week. He astonished us all by crossing the threshold of the city library and, without catching any leprosy or malaria, informed us that the emerald was not just a precious stone, as any sucker knew, but a greenish, brilliant, transparent mineral; a natural beryllium and

aluminum silicate, related to the aquamarine and heliodore. Besides, Sandu stole from the library a picture, a page torn out from an atlas, so he would not stain his reputation and make us think he had gone nuts.

*

Ce e inventat? Trecutul e ca un nor schimbător, are o mulțime de nuanțe și contururi, acum seamănă cu un cal alb, în galop, pe urmă ia forma unui bivol cenușiu, după o vreme alege griurile deschise și pare o cetate năruită, curând devine negricios și apropiat de o locomotivă cu aburi, mai târziu se întoarce la culoarea laptelui și imită profilul unei regine. N-am îndoieli și, din păcate, n-am nici iluzii. Trecutul e capricios și alunecos ca un pește. Și, din când în când, are exact dimensiunile unei mașini Pobeda, la milimetru, cu toate detaliile de fabricație, de la poziția oglinzilor laterale și până la grosimea țevii de eșapament.

*

What is made up? The past is a chameleonic cloud. It has many hues and outlines. In one instance it looks like a galloping white horse, in another it takes the shape of a dun buffalo. After a while it takes a light-grey color and seems a derelict stronghold. Soon, it darkens and turns into a steam engine, later on it returns to its milky-white colour and takes the shape of a queen's profile. I have no doubts, and unfortunately, no illusions either. The past is capricious and slippery as an eel. And, from time to time, it has the precise dimensions of a Pobeda car with all accurate fabrication details — the position of the side mirrors and even the thickness of the exhaust pipe.

*

Coboram prin fânețe, pe poteca abruptă, sărind gardurile de nuiele, tăind curbele și ocolișurile drumului, uitându-ne întruna după șopîrle verzi, gata să le prindem cu crăcanele noastre lungi, să le furăm veninul și să-l aruncăm în calea strigoilor fugiți din cimitir. Nu știu cine ne băgase în cap așa o nerozie, dar cît am mers, și am mers destul, am stat cu ochii numai la stînci, la șirurile de bolovani de la fiecare hotar, la dâmburile cu cimbrisor și părușcă, doar vom găsi vreun gușter orbit de soare sau amețit de căldură, pe care să-l încolțim.

*

We walked down on the steep path through the meadows looking for green lizards. We jumped the fences, cut the corners and the bypasses of the road. We were ready to catch them with our long crotches and steal their venom to throw it at the ghouls that had escaped from the cemetery. I don't know who planted such an idea in our heads. During our walk, and we walked a lot, we kept looking at the rocks, at the rows of boulders from each border, at the mounds of thyme and European beachgrass. We were hoping to spot a sun dazed or heat struck green lizard to corner.

Translation
Café

November 2018

*

Culmea, burtoasă cum era, mașina a oprit chiar în dreptul nostru, iar bărbații dinătru, topiți de arșiță, ne-au spus că la primărie e pustiu. L-au înjurat pe primar, au înjurat vara și finul, apoi au scos o listă de nume scrisă cu creionul chimic și au vrut să știe unde locuiește Ștefan Stratin. Piticul i-a privit drept în ochi, la fel cum făcea cu cîinii ciobănești, nu s-a lăsat pe vine și n-a şuierat ascuțit, dar le-a răspuns că n-a auzit niciodată de un asemenea om. Păi ăsta e tata, am bîguit eu, mai ales că unul dintre bărbați ne îndemna să urcăm alături de ei, pe banchetă, să ne plimbe și pe noi câțiva kilometri. I-auzi, băi puță, ești băiat isteț, mi-a zis tipul de lîngă șofer, un slăbănog palid, cu cearcăne, și imediat l-a prins de poala cămășii pe Ilie, l-a smucit și l-a întrebat de ce minte. L-a lăsat în pace abia la sfatul altuia, poate șeful, care credea că așa un mucos habar n-are pe ce lume e.

*

Surprisingly, the car with its big belly stopped right beside us and the broiled men inside told us that the town hall was deserted. They cursed the mayor, the summer and the hey and then took out a list of names written with an ink pencil and wanted to know where Ștefan Stratin lived. The short guy looked him right in the eye, like he would do with shepherd dogs, but he didn't squat or whistle sharply, he just told them that he had never heard of such man. I mumbled: "Well, this is my dad". Prior to my confession, one of the men urged us to sit in the back of the car, alongside them, to take us for a ride a few miles. "Listen up, you pip-squeak, you're a smart boy," said the pale, skinny and hollow-eyed guy who was next to the driver. After that he immediately grabbed Ilie's shirt, jerked him and asked why he was lying. He left him alone at the advice of another, perhaps the boss, who thought such a greenhorn would not have a clue about anything.

*

Și nu putea pricepe nici în ruptul capului cum îmi permit eu, un derbedeu, să-i spun pe numele mic. În plus, ca și cum n-ar fi fost destul că părea un domn get-beget, exact ca în vorba aia, domnu-i domn și în șanț, locuia cu chirie la una din cucoanele ei, ceea ce îl ridica pe un fel de soclu. De câte ori se vedeau la madam Rugea, în hol, prin curte sau pe scara de serviciu, el îi spunea săru-mîna și, cu numai două cuvinte, o topea. Apoi, mai sus de stația autobuzului, s-a întîmplat să o ajute să care niște sacoșe grele, dintre care una cu cartofi și alta cu dovleac, țin bine minte, iar într-o după-amiază, în centru, când a întînit-o la farmacie, s-a oferit să-i aducă un ungent pentru durerile de spate, ca să o scutească să-l cumpere.

[...]

Cu laudele alea, Emil a cucerit-o definitiv. Prin urmare, mama nu făcea tărașoi cînd îl vizitam, cînd mergeam împreună în oraș, cînd colindam prin pădure sau cînd vorbeam despre el.

*

And for the life of her she couldn't understand how I, a punk, could call him by his first name. Besides, he seemed to be a bonafide gentleman. There is a saying that goes like this: "a gentlemen is a gentleman even if he is sitting in a ditch". He rented a place from one of her female friends, which was another reason to adulate him. Whenever they met in the lobby at Madame Rugea's, in the courtyard, or on the service stairs, he would kindly address her. The few words he uttered made her adoring. One day they were a bit further up from the bus station and he happened to help her carry some heavy bags, one filled with potatoes and the other with a pumpkin. I remember it well. And one afternoon when she was at the pharmacy in the centre of the town he offered to bring her an ointment for back pain to save her from buying it.

[...]

Emil won her heart with his flattering. As a result, my mother did not care when I visited him, when we strolled together around the city, when we went hiking through the woods or when I talked about him.

*

În legătură cu Lili, fata noastră în casă, nu disting scene de la plecarea ei, în sacul meu fără fund se întinde o pîclă groasă, oricît aş socoti mă aleg doar cu fum şi şoapte, pentru că de auzit aud, îmi revin în urechi vorbe rostite încet, parcă anume să nu ajungă la mine, luni şi ani. Din şuşoteala aia străveche, încă vie, deduc contururi şi jale: nu o chema Liliana, ci Lili, era din Codlea, dar mai degrabă din Zeiden ori Zäöden, cum se zicea în dialectul săsesc, era înaltă, trupeşă şi harnică, străbunicul se străduia veşnic să o ciupească de popou, dar izbutea numai la Sfîntul Dumitru, de ziua lui, îşi lega părul lins şi şaten în două cozi împletite, iar cozile le răsuca şi le prindea cu agrafe la ceafă, se dusesse la gară să-şi aştepte un unchi din Braşov, Kronstadt sau Kräinen, un tîmplar care nu mai călcase prin Bucureşti, fuseseră legitimaţi de o patrulă militară, după-amiaza, pe peron şi ea nu s-a mai întors. În închipuire, cînd eşti mic, deportare poate să însemne desfătare şi munca forţată aduce cu lunca minunată, însă, mai tîrziu, un etnic german nu-ţi mai pare un sfetnic, bazinul Donbass se arată a nu fi un bazin de înot, iar scrişnetele, gemetele şi ţipetele răzbat pînă departe, în geografie şi timp, lăsîndu-te să descoperi că Lili, în nebunia

*

I cannot seem to remember the departure of our housegirl Lili. A thick fog stretches over my bottomless sack of memories. No matter how much I try to recall the moments, I am only left with smoke and whispers. I can hear them, they reverberate in my ears with a low tonality, but they are said in a low voice as not to reach me for years and months. From those old, still breathing whispers I can recall shapes and sadness. Her name was not Liliana, but Lili. She was from Codlea, which is Zeiden or Zäöden in the Transylvanian Saxon dialect. She was tall, stout and diligent. My great grandfather would always try to pinch her bum but only succeeded on his birthday, on St. Dumitru's. She tied tightly her brown hair into two braids that she would twist and pin at the back of her neck. She had went to the train station to wait for an uncle from Braşov, Kronstadt or Kräinen. He was a carpenter who had not stepped foot in Bucharest. That afternoon they had been asked about their papers by a military patrol on the platform, and from that time on she had not returned. In one's young mind being deported can mean delight and forced labour is similar to the wonderful meadow. But later, a German doesn't seem much

Translation
Café

November 2018

lagărului, ceruse să lucreze în mină alături de bărbați, după ce aflase căți mureau la încheierea schimbului de noapte. Ca liftieră, stăpîna peste platforma fără parapet, se străduia să-i țină treji cînd urcau din adîncuri, îi împiedica să adoarmă în picioare și să se prăbușească în hău. Și-i scotea la suprafață. La liman.

of a counsellor, the Donbass basin is revealed not to be a swimming pool, and the screeches, the moans and the screams can be heard in the distance, in space and time. We found out that Lili, in the madness of detention, after learning how many had died at the end of the night shift, had asked to work with the men in the mine. She worked as a lift attendant. She was the master over the platform without a parapet, who struggled to keep the men awake as they climbed from the depths, preventing them from falling asleep and collapsing in the precipice. She brought them to the surface, saw them through.

*

Vasilica Gheorghiu, Lica, odorul lui tăticu și soția unui individ nesărat care tot dădea din coate să ajungă ministru al Comerțului, se plictisise brusc de rolurile de nevastă și de mamă a trei copii și, la douăzeci și șase de ani, când sîngele îi clocotea în vine, tînjea la roluri de primadonă, la glorie, la idile aprinse și la bijuterii sofisticate, de care să se bucure cînd îi poftea sufletul, la comandă, nu doar cînd izbutea să se vînture prin magazinele din Paris. Nu-i fusese greu să descopere că, din vechii bijutieri ai Bucureștiului, dintre maeștri, mai trăia doar Ioan Stratin, care ispășea o condamnare de șase ani, pentru că adăpostise un fugar din Insula mare a Brăilei, un ucenic de altădata. Cert este că bunicul, într-o noapte, s-a trezit scos din celulă și condus pe coridoarele cu becuri chioare, dar nu pentru un nou interogatoriu, cum bănuia, ci pentru a semna niște hîrtii și a-și primi hainele și ghetele predate la încarcerare. Căciula nu s-a mai găsit, așa că s-a ales cu un chipiu de poștaş. Afară, în beznă, pe ploaie, îl aștepta o mașină cu motorul și farurile pornite, care l-a dus la gară. De pe scaunul din față, un tip care fuma i-a întins biletul de tren și, cercetîndu-l, i-a aruncat și lui o țigară. Era cu filtru și foiță subțire, nu făcută din chiștoace și

*

Vasilica Gheorghiu, also known as Lica, was dad's most beloved treasure and the wife of an insipid individual who was jockeying for the position of Commerce Minister. She had suddenly become bored of being a wife and a mother of three. And, at twenty-six, when one is restless, she was dreaming of having prima-donna roles, glory, passionate flings and sophisticated jewelry to enjoy when she felt like it and not only when she managed to go to the shops in Paris. She soon found out that out of the old jewelers and masters of Bucharest only John Stratin was still alive. He was serving a six-year sentence because he had housed a former apprentice from Insula Mare a Brăilei who was now a fugitive. One night grandfather was dragged out of the cell and taken down the dimly lit corridors. This was not another interrogation, as he first suspected, but he had to sign some papers, take back his clothes and boots that he had handed in at the beginning of his incarceration. He couldn't find his hat anymore so he was stuck with a postman's cap. A car with the engine and headlights turned on was waiting outside in the rain and darkness to take him to the train station. The guy who was smoking in the front seat handed him his

lipită cu hîrtie de ziar și pap.

[...]

Acasă, a avut grijă cum și cît s-a priceput, fiind luat în câteva rînduri cu o mașină neagră, de oraș, la cererea prințesei mofturoase, care studia modelele cu lupa, în fotografii și cataloage, rîvnind mai întîi la un pandantiv cu bobite de rubin, la o broșă de platină asemănătoare cu un nufăr, la o brățară grecească și la un inel complicat, ca un cerc de șerpi încolăciți, cu capetele ridicate. Tot ca în basm, s-a întîmplat însă ca vorbele să se împrăstie și să ajungă la urechi străine. Și, pentru că Scaraoțchi avea sfetnicii lui, pe Încornoratul, Bată-l Toaca, Împielitatul, Cel Rău, Ducă-se pe Pustii și Spurcatul, strînși în comitetul central diavolesc, iar ei aveau zeci și zeci de slugi credincioase, s-a cam schimbat calimera. Dracii ăștia nenumărați erau însurați ori încurcați cu ibovnice, unii din ei țineau ditamai familiile, cu fete măritate, logodite sau înfierbîntate, cu nurori, nepoate, verișoare și cumnate, deci trebuia să hrănească multe guri și, mai ales, să satisfacă o

train ticket, and, after eyeing him he gave him a cigarette. It had a filter and was made of a thin sheet. It was not made of cigarette butts or glued with newspaper and paste.

[...]

At home, he took care of things the way he knew best. He was taken on several occasions by a black, city car, at the request of the finicky princess who studied the models with a magnifying glass, in photographs and catalogs. She yearned for a ruby pendant, then for a lotus-like platinum piece, a Greek bracelet and a complicated ring, like a circle of snakes wrung with their heads raised. It happened like in fairy tales and word spread out and reached foreign ears. And because the Chief of Demons had his counselors, the Horned one, the Serpent, the Evil, Son of Wickedness, Prince of Darkness, Morning Star and Great Dragon. They were all gathered in the central committee, and had dozens upon dozens of faithful servants who changed the situation. These countless demons were married or were romantically involved with mistresses. Some of them had families, with married, engaged, or hot-blooded girls, with daughters-in-law, nieces, cousins and sisters-in-law, so the

Translation
Café

groază de dorințe, ca să fie pace în case și cearșafurile calde. Dintre drăcoice, de cînd se învățaseră la butoiul cu miere, unele săltau nasul în vînt și se umflau în pene, nu le mai ajungea că dorm în iatacuri boierești, acum beau cerneală pe ascuns, ca să li se albăstrească sîngele, și sperau să-și agațe la gît, ca prințesa, fel și fel de podoabe. În realitate, asta însemna că bunicul nu se plictisea deloc. Muncea cît vroia, cît îi plăcea, fără să se omoare cu firea, iar atunci cînd îi venea să ardă gazul sau să taie frunze la cîini, o făcea liniștit, pe îndelete. Păcat că prostia nu doare, spunea tărăgănat, cu cana lui de ceai între palme, după ce se săturase de-o altă expresie, cea cu scroafa suită în copac. Îmi era clar și mie, doar nu orbisem, că migala nu se confunda cu forța brațelor, că lucratul acela miniatural, în filigran, nu se împăca cu tîrnăcopul, lopata și toporul, nici cu secera și ciocanul. Prin urmare, nu-mi pica prea bine să asist la tăcerea lui, cînd cineva căuta să-l grăbească, cînd îi împuiau capul cu insistențe, cu rugăminți sau cu aluzii neobrăzate, care lăsau să se înțeleagă că oricînd, dacă nu e cuminte, s-ar putea întoarce după gratii. Nu se grăbea și gata. Din principiu. Pentru că graba strică treaba. În schimb, cîștiga fiecare partidă cu ființele cicălitoare, chiar dacă, jucînd cu piesele negre, părea

demons had to feed many mouths and especially to satisfy a lot of needs in order for peace to rule in the houses and in the warm sheets. The she-devils had got accustomed to the good life. Some held their noses up in the air and others were cocky. It did not suffice anymore to sleep in manorial thalami. Now they were drinking ink secretly to make their blood blue and were hoping to adorn themselves like princesses with all kind of jewelry. In fact, that meant grandfather did not get bored at all. He worked as much as he liked, without overworking himself, and when he felt like hacking and fiddle-faddling about he would leasurably do that in peace.

"Too bad stupidity doesn't hurt", he would say in a sing-song tone, with his cup of tea between his palms, after he would grow tired of another expression, the one with the sow that went up a tree. It was clear to me that fiddly work didn't weigh against the strength of his arms, that the miniature work, in filigree, did not match the work with the hack, shovel, ax, sickle or hammer. Therefore, I minded his silence when someone was trying to hurry him, pressing the point with prayers or with brazen innuendoes that made it clear that if he ever misbehaved he could go back behind bars. He didn't want

mereu în dezavantaj. Așa s-a întâmplat, bunăoară, la mijlocul verii, în august, când cei șase studenți la științe economice au apărut brusc, în toiul vacanței, și-au strâns catrafusele, au dat cu mătura și au plecat. Un băiat înalt, mustăcios, i-a șoptit mătușii Marieta, la poartă, că niște indivizi de la Interne îi chemaseră la secretariatul facultății și-i siliseră să se mute urgent. Și, dacă cerul tot nu se umplea de avioane americane și parașutiști, dacă măgăoaia aia din locul hipodromului, Casa Scînteii, continua să crească, măcar am recuperat sufrageria și bucătăria, scăpînd definitiv de chiriași. Din clipa aia, bucătărioara din curte, construită de mine și de tata, și-a pierdut rostul inițial, așa că a devenit noul atelier al giuvaiergiului, complet separat de restul încăperilor, un loc în care bătutul aurului, pilitul și fluieratul în surdină nu mai sîcîiau pe nimeni. Înainte însă de acea binefacere, care semăna cu o rocadă și se datora unei abile strategii pe tabla de șah, bunicul mai fusese blagoslovit într-un fel, tot în virtutea științei lui de-a ataca pe flancuri, cu caii și nebunii. Era vorba de două internări la Filaret, la ftiziologie, unde roiseră în jurul lui o mulțime de medici, îi făcuseră toate analizele posibile și imposibile și-i prescriseseră pentru acasă un tratament îndelungat și costisitor, pe care, culmea, îl suporta

to hurry and that was that. And he did this out of principle. Rushing ruins the outcome. Instead, he won every match with those nagging beings, even if he seemed to be at a disadvantage. This happened, for example, in the middle of summer, in August, when the six Economics students suddenly came in the middle of the holiday, gathered their stuff, cleaned the place up and left. A tall, moustached boy whispered to aunt Marieta at the gate that some people from Internal Affairs had summoned them to the faculty secretariat and had forced them to move urgently. And since the sky had not yet been covered by American jets and parachutists, and that dump that was placed on the hippodrome, Casa Scînteii, continued to rise up, at least we recovered the dining room and the kitchen and finally got rid of the tenants. From that moment on, the kitchen in the yard, built by myself and my father, lost its original purpose, so it became the new workshop of the jeweler. It was completely separate from the rest of the rooms. It was a place where the fashioning of gold, the filing and whistling didn't bother anyone anymore. But before this benefaction, which seemed like a rook and was due to a clever strategy on the chessboard, grandfather had been somewhat blessed again by

spitalul din fondurile proprii. Mi-e greu să spun cine se ocupase de cele două tărăsenii, poate prințesa mofturoasă, poate altă tovarășă care adora nestematele, dar sînt sigur că bunicul folosisse una din deschiderile lui favorite, gambitul Evans, apărarea Benoni sau atacul Torre, explicînd că randamentul îi e afectat de boală și de înghesuiala din casă. De fapt, nu știam ce diagnostic îi puseseră doctorii, mai cu seamă că în jur lipseau comentariile, de parcă nimănui nu-i păsa de un guturai. Curios e că bunicul însuși plutea în nori, fiecare din răspunsurile lui, cînd îl întrebam, începînd cu „s-ar părea că” sau „n-ar fi exclusă”. Cumva, nepăsarea era dulce și bună, fiindcă el își vedea de ale lui, preocupat de atîtea și atîtea, printre care planul pe care i-l cunoșteam în amănunțime, unul care n-avea legătură cu noi, ci doar cu zilele și trăirile din închisoare. Pe deasupra, de-o vreme, de cînd tata avea o slujbă și o leafă, de cînd bijuteriile aduceau și ele destui bani, ne vindecasem de sărăcia cruntă dinainte, în care patru oameni trăisem dintr-un salariu amărât, cel primit de mama. Cu memoria vie și cu papilele gustative încîntate, mă topeam după pîinea prăjită cu unt, după musaca, după gulaș și după budinca cu brînză. În paralel, la drept vorbind, bunicul se usca pe zi ce trece, dar rîdea întruna de cum înota în propriile

his knowledge of attacking the sides with horses and madmen. He was hospitalized twice in Filaret, in the pneumology ward, where a lot of doctors had been circling him and had done all possible and impossible analysis, and had prescribed a long and costly home treatment, which the hospital bore at its own expense. I find it difficult to tell who had dealt with the two hospitalizations, perhaps the picky princess, maybe another woman who loves jewels, but I'm sure grandfather used one of his favorite openings, Gambit Evans, Benoni defense or Torre attack, explaining that his productivity was affected by the disease and the crowded house. In fact, I did not know the doctors' diagnosis, especially that the comments about this were missing, as if no one cared about his gound. Curiously enough, my grandfather himself was floating above the clouds, each of his answers, when I asked him, started with "it would seem" or "it looks like it is". Somehow, his carelessness was sweet and good because he was minding his own business, concerned with so many things, including the plan that we knew in detail, one that had nothing to do with us, but only with the days and experiences from prison. Moreover, for a while now, since my dad got a job and a pay check and the

haine și reușise să mă convingă că, fără să se dea în vînt după step, era făcut din același aluat cu Fred Astaire.

[...]

Fuma cu voluptate, tolănit într-un fotoliu, căutînd să-l imite pe Fred Astaire în clipele în care era melancolic și obosit, în care se gîndea la bucele lui Ginger Rogers, la sprîncenele ei pensate și la figuri întortocheate de dans. Eu, ca să nu mă socotească din tabăra inamică, adică un spion al femeilor din familie sau un luptător la baionetă împotriva tutunului, deschideam larg fereastra, pentru a șterge urmele complotului, și scotoceam prin cutiile de pe polițe, mai curios decît o precupeață. Așa se face că, ușor, ușor, am ajuns să recunosc charmurile girafă, aripă de înger sau picioruș, anourile patinate,

jewellery also brought in plenty of money, we were spared of our previous poverty, which had meant four people had to survive with my mother's income. I recall everything vividly and also remember my delighted taste buds. I adored toasted bread and butter, the musaka, the goulash, and the cheese pudding. At the same time, my grandfather was withering day by day, but he laughed about his oversized clothes that did not fit him anymore and managed to convince me that, even though he was no tap dance fan, he was made of the same substance as Fred Astaire.

[...]

He was an avid smoker, lounged in an armchair, trying to imitate Fred Astaire when he was melancholic and tired, thinking of Ginger Rogers's twisted curls, her plucked eyebrows and complicated dance moves. I would open the window widely, to erase any doubts of a plot, and rummaged through the boxes on the shelves, more curious than a gossiping lady. I would do all these so that he did not consider me an ally of the enemy, that is, a spy of the women in the family or a bayonet fighter against tobacco. Step by step I started to recognize the giraffe charms, the angel wing or foot,

zalele, contraverigile pentru pandantive, acele cu buclă și cu cap, torticele de cercei cu fluturaș, cu siguranță ori cu arc, închizătorile carabină, lobsten și cu șurub, sîrma rigidă, argintată sau oțelită, cimpurile de toate mărimile, dopurile, capetele pentru brățări, gheruțele din ametist, jaspul roșu, lacrimile din lăpăzuli și malachit, agatele aplatizate, brioletele fumurii, sferele din aventurin și, pe rînd, mărgelile din coral, turcoaz, obsidian, jad, carneol, fluorit și magnezită. De învățat, am mai învățat că, în pauzele pricinuite de crize de tuse, cînd se zgîlția din tot corpul și ochii i se holbau și i se umezeau, bunicul ridica mîinile, ca să nu zgîrie bijuteriile ori să le provoace alte stricăciuni. Apoi lăsa mîinile în jos, pe colțurile mesei, și se rezema de spătar zeci de secunde, pînă se potolea.

Cred că a conceput și a șlefuit acel plan încă din pușcărie, a venit cu el în minte în trenul de noapte care trecuse prin ploaie, lapoviță și ninsoare, străbătînd cinci sute de kilometri, poate a mai adăugat niște detalii pe patul de spital și, acasă, nu l-a abandonat nici o clipă, l-a urmat cu sfințenie și cu disciplină de soldat. După cîteva săptămîni de arest, la Jilava, unde aflate multe și mărunte fiindcă era o închisoare de tranzit și acolo se întîlneau veștile și zvonurile de pretutindeni, fusese transferat

the patina rings, the chains, the counter-links for the pendants, the loop and head needles, the butterfly earrings with clamps or springs, the lobster locks or screws, the rigid, silver or steel wire, crimps of all sizes, plugs, bracelet ends, amethyst claws, red jasper, lapis lazuli tears and malachite, flattened agates, smoky brills, aventurine spheres, and, in turn, coral, turquoise, obsidian, jade, carnelian, fluorite and magnetite beads. I had also learned that when he took breaks because of his cough, when his whole body jerked and his eyes would bulb and become wet, grandfather raised his hands so that he would not scratch the jewels or cause any other damage. Then he would put his hands down on the corners of the table and lean back for tens of seconds until he would be alright.

I think he came up with that plan and improved it from the time he was in jail. He carried it in his mind in the night train passing through the rain, slush and snow, covering five hundred kilometers, maybe adding a few details on the hospital bed and home but he didn't abandon it for a moment. He followed it with the obstinacy and the discipline of a soldier. After a few weeks of arrest in Jilava, where he had learned many things because it was a transit jail where news and

la Râmnicu Sărat. Avea capul doldora de fapte cumplite, care întreceau și răul cel mai rău din coșmaruri, așa că s-a pus și el pe visat urît, cum nu mai visase vreodată, nici măcar pe front, în primul război, sau la grozăviile din vremea celui de-al doilea. Se trezea din somn gemînd, clănțănind din dinți, acoperit de o transpirație de gheață. Atunci i se făcea frig, foarte frig, și se chircea sub pătura prăpadită, scufundîndu-se în bezna dimprejur, adîncă, fără fund, ca o apă mîloasă stîrnită de furia potopului. Luat de viitură, se agăța de ce-i ieșea în cale, nu de o scîndură sau de un pom smuls din rădăcini, ci de respirațiile hîrîite și de sforăitul celorlalți deținuți, care îi arătau că nu e singur. Din cauza strigoilor și a scenelor oribile care îl bîntuiau, îi era frică să readoarmă, preferînd să stea treaz, fără să se sinchisească de foșnetul șoarecilor și de duhoarea tinetei.

[...]

În legătură cu băiețelul, în afara secvenței de la meciul de rugby, o dată a pomenit cum îl plimba cu barca și soarele îi mîngîia părul blonziu, iar altă dată l-a descris stînd turcește, în iarbă, mîncînd orez cu lapte alături de doi căței, luînd el o

rumors from everywhere went around, he had been transferred to Râmnicu Sărat. His head was filled with dreadful deeds which surpassed even the worst nightmares. He started having bad dreams, which were worse than what he saw on the war front in the first war or in the horrors of the second one. He awoke from his sleep groaning, covered in an icy sweat, his teeth clattering. After that he got cold, very cold, and he would curl under the blanket, sinking into the bottomless, deep darkness around him like a muddy water generated by the fury of the flood. Taken by the flood, he clung to what came in his way, not to a plank or a tree pulled from the roots, but to the the harsh breaths and the snoring of the other detainees, which showed him he was not alone. Because of the ghosts and horrible scenes that haunted him, he was afraid to go back to sleep and preferred to stay awake and not mind the rustle of the mice and the stench of the feces bucket.

[...]

As for the boy, besides the rugby match episode, he once mentioned taking him on a trip on a boat and, the sun kissing his blond hair. Another time he described him squatting in the grass, eating rice with milk sitting next to two dogs. He gave them in turn equal teaspoons of the desert to eat.

linguriță, dându-le și lor câte una, pe rînd, frățește.

Nici eu nu știu cum e mai bine: să uit sau să țin minte? Să las rănilor în pace sau să le zgîndăresc? Să fug de stafii sau să mă împac cu ele? Să iert sau să nu iert? Timpul meu e lung și leneș, se întinde de la o zi la alta ca o peltea lipicioasă, așa că, în atîta singurătate, ba încerc să curăț trecutul, să scap de păcate și nenorociri, ba mă afund în torentul întîmplărilor vechi, unde rîsul și plînsul se înfruntă, unde vinovațiile se împletesc. În nopțile cu insomnii, cînd stau cu ochii în tavan, negurile mă învăluie, mă iau prizonier. Atunci îmi amintesc totul pînă la ultimele detalii, rup coaja rănilor și-mi înfig unghiile în carnea sîngerie de dedesubt, sînt vizitat de cîțiva strigoi, cei care m-au urmărit întreaga viață, nu iert pe nimeni și nimic, nu cerșesc indulgențe și nici nu dăruiesc, iar nodul din piept n-are legătură cu durerile mele obișnuite, de inimă, de stomac, de genunchi. Cum, necum, în mijlocul tavanului, în locul umbrelor, se așază Lia. Cu chipul ei frumos.

Ca mireasă, și-a dorit să se îmbrace într-un tior simplu, bej. În poze, pentru că în 1961, primăvara, nu existau decît filme alb-negru, fusta și jacheta par gri.

I am also unsure whether I should forget or remember. Should I leave the wounds be or dig up old grievances? Should I run away or reconcile with them? To forgive or not to forgive? My time is lengthy and lazy, it stretches from one day to the next like a sticky jelly. So that, in so much loneliness, I try to cleanse the past, to get rid of sins and misfortunes, and sink into the torrent of old events where laughter and weeping face each other, where regrets intertwine. During the insomnia nights, when I stare at the ceiling, the clouds envelop me and take me prisoner. Then I remember every detail, I tear the scabs of the wounds and pierce my nails into the flesh that lies underneath. I am visited by a few ghosts, the ones who followed me my whole life. I forgive no one and nothing. I do not beg for indulgences nor do I give them. And the knot in my chest has nothing to do with my usual pains: heart, stomach or knee pains. One way or another in the middle of the ceiling, instead of the shadows, stood Lia with her beautiful face.

As a bride, she wanted to dress in a simple, beige coat and skirt. In the pictures, the skirt and jacket appear to be gray because this was happening in the spring of 1961, when there were only black and white films.

Lucrez la stația meteo din primăvara lui 2011, din mai, de când zăpada se topise pe trei sferturi și lăsase în urmă ierburi gălbejite și noroi. Am avut noroc, altfel nu nimeream eu aici. Cel puțin până acum, viața pe munte e un miracol, în ciuda frigului, a pustietății și a năbădăilor care mă apucă din senin. La 2.287 de metri, pe vârful Ștețu, m-am obișnuit repede cu rostul lucrurilor, și afară, și înăuntru, de ambele părți ale ușii groase, cu oblon. Dorm într-o cameră mică, încălzită cu un godin, iar în cealaltă gătesc, trec datele în registru, mănînc, fumez, beau ceai, pornesc rar radioul ori televizorul, citesc, ascult muzică și, cu regularitate, ca și cum aș fi înghițit un ceas deșteptător, am grijă să transmit din șase în șase ore niște cifre capricioase, niște măsurători. Pentru asta, zi și noapte, indiferent dacă plouă, dacă ninge sau dacă e ger cumplit, iau la rînd aparatele și notez tot ce-mi spun. Par tăcute, dar, sincer să fiu, ne-am împrietenit de la bun început, din primele săptămîni, așa că stăm mereu de vorbă, ne mai ciondănim. Nu e ușor să fii singur o lună întreagă, la mari înălțimi, după care, în luna următoare, să ajungi pe pămînt. De fapt, nici deasupra norilor, nici sub puzderia de stele, nici în liniștea care îmi țituie în urechi, nu sînt tocmai singur, fiindcă îl am cu mine pe Zuri, care a îmbătrînit și

I have been working at the weather station since the spring of 2011, from May, when the snow had melted three quarters and left behind yellow grass and mud. I was lucky to land a spot here. At least until now life on the mountain has been a miracle despite the cold, the bareness and the hot temper that takes over me sometimes. At 2.287 metres, on Ștețu mountain top, I quickly got used to the way of things both outside and inside, on both sides of the thick door with shutters. I sleep in a small room that is heated up by an iron stove and in the other I cook, write down the data in the index, I eat, smoke, drink tea, I rarely turn on the radio or TV, read, listen to music. As if I had swallowed an alarm clock, I regularly transmit every six hours some vagarious numbers, some measurements. For that, day and night, whether it rains, snows or it is freezing cold, I scrutinize every machine and write down what they read. They seem quiet, but, to be honest, we became friends from the very beginning, from the first weeks, so we chatter and quarrel at times. It's not easy to be alone for a full month at high altitudes after which the next month to be on the ground. Actually, I am not completely alone, not above the clouds, under the plethora of stars, not in

s-a lenevit. Se cuibărește lângă sobă, strâns covrig, sau se tolănește în fotoliul din dreapta ferestrei, pe pătura bej. Uneori, ieșim împreună în cerdac, în puterea soarelui, și ne uităm la stînci, la grohotișuri, la jnepeni, la ghețuri și la culmile îndepărtate, printre care se zărește vag, ca un pai uscat, releul militar din Șaua Strîmbă. În închipuire, parcă vedem și orașul, și strada noastră, și acoperișul de la șopron, după care ne mutăm privirea la podeaua veche și la bolovani. Deocamdată, nu joc table cu el, cum juca tipul dinainte cu cîinele lui. Cînd plec să mă plimb, îl strig, îl fluier cum se învață la școala de fluierat, dar îmi ghicește orice gînd și nu vine decît în drumurile scurte, deși nu e șchiop.

the dead silence because I have Zuri with me, who is now old and lazy. He nestles next to the stove, he curls up in a ball or sprawls in the armchair next to the window, on the beige blanket. At times we go outside on the verandah in the full heat of the sun and look at rocks, detritus, mountain pines, ice caps and faraway mountain tops, among which you can catch a glimpse of the military relay on Șaua Strîmbă. In my mind I could see the town, our street, the shed roof, after which my gaze would go down to the old floor and rocks. For now I don't play backgammon with him as the previous guy did with his dog. When I want to take a walk I call him, whistle like we are thought at the whistling school, but he guesses my every thought and joins me only on the short trips, although he is not limping.

Interviu cu Filip Florian

Am văzut că ați studiat geologia și geofizica în facultate, domenii de studiu care nu au legătură directă cu beletristica. Ce v-a atras spre literatura și ce v-a aprins pofta să începeți să scrieți?

Păi nu, lucrurile sunt cam pe dos. Plăcerea mea a fost dintotdeauna literatura, numai că am dat la facultate în perioada comunistă și conta pe atunci dosarul. Familia mea avea un dosar destul de negru pentru că un unchi de-al meu a fost deținut politic, sora mamei a fugit în Germania așa că toată familia mi-a sărit în cap când am vrut să dau la Litere. Îmi ziceau că o să fiu profesor la țară toată viața și fiindcă iubesc munții foarte mult am ales chestia asta doar așa, din dragoste pentru ei, dar fără să am o pasiune anume pentru geologie.

În romanul "Toate bufnițele" transpare clar o fascinație pentru aceste animale nocturne. De la ce a pornit toată această admirație? În carte vorbeați despre momentul descoperirii unor serii de cărți ilustrate care înfățișau aceste păsări, de asemenea menționați un

Interview with Filip Florian

You studied geology and geophysics in college, which are fields of study not directly related to fiction writing. What made you turn to literature and what ignited your desire to begin writing?

Well, things are the other way around. My pleasure and first love has always been literature. The thing was that I applied to university in the communist period and at that time your personal and your family's background mattered very much. My family had a pretty dark background and I say this because my uncle was politically detained and my mother's sister fled to Germany. So my whole family was against me applying to the Faculty of Letters. They told me that I'd be a teacher in the countryside for the rest of my life and because I love the mountains I chose this thing just to prove them my love, but I do not have a particular passion for geology.

The novel "All the owls" clearly shows a fascination for these nocturnal animals. Where did this whole admiration start? In the book you talk about the time when you discovered a series of illustrated books depicting these birds, also mentioning a masculine

personaj masculin care venea în completarea acestei fascinații.

Repet, eu merg foarte mult pe munte. Iubesc natura în general. Merg foarte mult în Deltă și sunt foarte atent la animale, la păsări, am așa o slăbiciune pentru ele. Iar povestea asta cu bufnițele vine defapt de la o poveste foarte veche din Deltă. Cândva toamna târziu când era foarte frig și stăteam cu fratele meu și un prieten la foc și țipau foarte multe bufnițe și am început mai întâi să încercăm să le răspundem așa în glumă până când ne-am trezit că ne răspund și ele cumva și chiar mai mult au început să vină în jurul focului, în copacii din jur. Am început să ne tot jucăm cu chestia asta și mi s-a părut înnebunitor de-a dreptul. N-am știut inițial ce o să fac cu ideea asta dar din ea s-a născut cartea asta.

Prețuiți și astăzi aceste păsări prădătoare? Vă mai incită interesul?

Da, le iubesc, normal. Da, e slăbiciunea mea uriașă, nu numai pentru bufnițe dar și pentru tot ce ține de sfera naturii.

character who came to complete this fascination.

Again, I really like to go on the mountain. I love nature in general. I go very often in the Danube Delta and I pay close attention to the animals and birds. I have a weakness for them. And this tale with owls is taken from a very old story in the Delta. On a late, very cold autumn day I was sitting alongside my brother and a friend in front of the fire and there were a lot of owls screaming. As a joke we started trying to answer them back and imitate their call and before we knew it they were answering back. Surprisingly they began to gather in the trees surrounding us. We played around with this situation and it seemed maddening to me what was happening. At first I did not know what I was going to do with this idea, but then this book was born.

Do you still value these predatory birds today? Do they still interest you?

Yes, of course I love them. Yes, they are my great weakness. Not only the owls, but also everything concerning nature.

Translation
Café

November 2018

Ce reprezintă pentru dumneavoastră cartea "Toate bufnițele" și titlul ei? Ce vă spune ea acum după ce i-ați dat naștere?

E greu de spus la atâția ani după ce am scris-o. Orice carte în momentul în care o scrii reprezintă totul pentru tine, ca autor, cred eu. Câțiva ani cât lucrezi la ea e jumătate din viața ta cumva și după aceea, ce-i drept, te desprinzi de ea. E ca și cum s-a încetat o etapă de viață cu totul, pur și simplu. Nu că nu o mai prețuiești dar o carte când ai terminat-o, ai pus ultimul punct, la ultima pagină chiar s-a rupt din tine, ți-a luat o bucată de suflet, de energie dar s-a încheiat, gata. Ori, astăzi, sigur e una din cărțile mele. Îmi e dragă dar nu mai reprezintă mai mult de atât. În momentul ăsta reprezintă mult mai mult cartea la care lucrez și așa va fi mereu.

Cât de importantă este literatura pentru dumneavoastră în momentul acesta?

E foarte importantă. Reprezintă șansele omului de a mai scăpa dintr-o realitate nu prea fericită și nu prea roz și prea agitată. Literatura încă e o felie așa în care te poți juca cu vise, cu gânduri mai stranii la care altfel oamenii nu prea se mai uită

What does the book "All the owls" and its title mean to you? What does it say to you after you have written it?

It's hard to say after so many years that have passed since I wrote it. As an author, I think that any book, when you write it, represents all to you. As you work on it for a couple of years it somehow embodies half of your life and after that, admittedly, you release it. Quite honestly, it's as if a chapter of life has just ended. Not that you do not appreciate it anymore, but when you finish a book, when you put the last full stop on the last page, it takes a piece of your soul and energy but it has ended. It's done. Today I see it as just one of my books. It is dear to me, but it does not represent more than that. At this moment the book I am working on represents much more and it will always be so.

How important is literature for you right now?

It's very important. It represents man's chance to escape a reality that is not too great or rosey and that is too agitated. Literature is a means to play with dreams, with stranger thoughts that otherwise people do not look into and do not

și nici nu prea mai au acces. Pentru mine este un fel de insulă de fericire până la urmă.

Considerați că literatura română are șanse să se redreseze și să ia avânt în următorii ani?

Din păcate nu, sincer. Pentru că ea are la temelie un sistem cultural precar, ridicol de-a dreptul. Știu ce spun, credeți-mă ! Suntem singura țară din Europa care nu are o rezidență de creație pentru autori. Singura țară din Europa unde lecturile publice plătite nu sunt foarte dese și foarte uzuale. În orice caz câtă vreme nu se înțelege că pentru a avea o literatură bună scriitorii au nevoie de timp să scrie. Sau să scrii seara după ce ai venit obosit de la birou, sau să scrii în weekend, aia nu e literatură ci hobby, joacă. Suntem unde suntem fiindcă asta înțelege Ministerul Culturii și toate instituțiile care au de-a face cu cultura. Mai mult nu pot.

Doriți să mai scoateți un roman în viitorul apropiat?

Chiar sunt în proces de creație momentan. Sînt iarăși în Elveția, într-o rezidență de creație, și, te rog să mă crezi, sînt

have much access to. In the end, for me it is a kind of island of happiness.

Do you think that Romanian literature has the chance to get back on the right track and get a boost in the next few years?

Honestly, unfortunately no. It is based on a precarious cultural system which is downright ridiculous. I know what I am talking about, believe me! We are the only country in Europe that does not have a creative residence for authors. We are the only country in Europe where public readings are not very often or very common. In any case, it has to be understood that writers need time to write in order to have quality literature. Writing in the evening after you come tired from the office, or writing on weekends is not literature but a hobby, a game. We are where we are because this is what the Ministry of Culture and all the institutions that have to do with culture understand by good literature. They cannot do more than that.

Do you want to publish another novel in the near future?

I'm actually in the process of creating something at the moment. I am again in Switzerland, in a creative residence, and,

foarte, foarte concentrat la cartea la care lucrez, aproape că trăiesc în ea.

Considerați că este important ca un scriitor să vorbească pe diverse subiecte decât să se specializeze?

Da, este. Nu, eu cred că este, din punctul meu de vedere. În ceea ce mă privește, cu o carte se termină o bucată din viață, nu neapărat din viața mea și o temă anume se termină, și un fel de abordare stilistică se termină. Dacă nu mă provoacă ceva foarte tare sau foarte altfel într-o carte nu mai simt nevoia să scriu pentru că dau tot ce pot pe tema aia, pe stilul și genul acela de abordare într-o anumite carte.

La ce lucrați momentan?

Nu prea spun. E tot un roman. E foarte diferit de toate celelalte. Am nevoie să ajung cu o carte la un nivel de îndrăgostire. Dacă nu sunt într-o relație ultra prietenoasă cu cartea nu pot să merg mai departe. Din fericire am intrat în ea, dar e greu de spus. În general am și un fel de superstiție legată de lucrurile astea.

please, believe me, I am very, very focused on the book I am working on. I can say I almost live in it.

Do you think it is important for a writer to talk on different topics rather than getting specialized in one area?

Yes, it is. No, I think it is, from my point of view. As far as I'm concerned, a book represents the end of a chapter of one's life, not necessarily my life. A particular theme is done with, and one type of stylistic approach is not usable again. If a book doesn't challenge me, I do not feel the need to write anymore because I invest everything I can in that theme. I give it my all when using that style or type of approach in a certain book.

What are you working on at the moment?

I prefer not to say. It's still a novel. It's very different from everything else. I need to fall in love with a book. If I am not in a very friendly relationship with the book, I cannot go any further with writing it. Luckily, I have immersed myself in it, but it's hard to say more than that. Generally, I have some kind of superstition about these things.

Am observat că "Zilele regelui" și "Toate bufnițele" sunt cărți foarte diferite.

Da, într-adevăr. Mai ales de exemplu cartea scrisă cu fratele meu, "Băiuțelii". Multă lume ne întreba de ce nu continuați, de ce ne-am oprit la 18 ani, de ce nu am făcut volumul doi. E greu să explici de ce. Când dai tot din tine în acea carte, nu mai poți să reînvi chestia aia.

I noticed that "King's Days" and "All the owls" are very different books.

Yes, indeed. Especially the book "Lads" written in collaboration with my brother. A lot of people wonder why we didn't go on with the story, why we stopped at 18, why we did not make the second volume. It's hard to explain why. When you give all of you to that book, you can not resurrect that thing again.

